

SZASZKÓ GABRIELLA

KÉSŐ MÁRCIUS

Dream
válogatás

Josh és Anna ismét furcsa álmokat lát. Előző, közös négy évük legrosszabb pillanatai elevenednek meg előttük, miközben egész Európán átívelő utazásra indulnak közösen a zenekarral.

A párral az elmúlt négy évben megfordult a világ. Josh Westberg befutott zenész lett, és világ körüli turnékra jár. Annával közösen kezdtek új életet Londonban. A lány azonban korántsem boldog, úgy érkezik meg az amsterdami repülőtérrre, hogy szünetet akar tartani a kapcsolatukban. A világhírnév nehézségei, Anna korábbi fájdalmai mind-mind lenyomatot képeznek a megcsalásra épült, nehezen kialakult párkapcsolaton. Úgy fest, Anna félelmeire Európa csodás helyszínei sem hozhatnak gyógyírt.

De vajon ki áll az új álmok hátterében, ami csak a rosszra emlékezteti a párt? Lehetséges-e boldog párkapcsolatot építeni egy tönkretett házasság romjain? Van-e esélye Annának is megtalálnia önmagát, vagy neki már csak az a szerep juthat, hogy egy sikeres férfi támogatója legyen?

SZASZKÓ GABRIELLA legelső regénye pár éve jelent meg a Maxim Könyvkiadó Dream-válogatás sorozatában. Az eddig napvilágot látott könyvei a Pennington testvérek-sorozat részei. A regények fontos szerepet töltenek be az életében, hiszen szabadúszó korrektorként, szerkesztőként és műfordítóként dolgozik az írás mellett. Már négy éve él Stratford-upon-Avonben, Angliában, előtte Lengyelországban lakott három évig.

Tudj meg többet a duológiáról:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„A Késő március méltó folytatása Anna és Josh szívszorító szerelmi történetének. A szerző váratlan és izgalmas fordulataival újra hullámvasútra ültetett. Imádtam ezt a mély érzelmekkel átszőtt utazást, melyet végigizgultam a szereplőkkel a legutolsó oldalakig.” **Kelly – Kelly és Lupi olvas**

„A legtöbb történet véget ér a szerelmesek egymásra találásával. De az élet nem ilyen egyszerű. A Késő március Anna útkereséséről és önmaga megtalálásáról szól, csodaszép európai városokon keresztül.”

Sütő Fanni – Ink, Maps & Macarons blog

„Egy újabb remek regény Szaszko Gabriella tollából. Megvan benne a kellő romantika, az izgalom és a komoly témák is. Meg persze sok-sok MidLife Crisis!”

Nancy – Book Heaven

„A könyv egy csodálatos európai utazásra hívja az olvasót, miközben végigvezet két ember nehézségekkel teli kapcsolatán. A történetből kiderül, hogy az igazi bátorság felvállalni a küzdelmet azért, akiért valóban megéri.”

Mészáros Márta – Könyvuniverzum blog

„Szaszko Gabriella megint egy csodálatos, de korántsem zökkenőmentes utazásra visz bennünket az emberi lét és a kapcsolatok útvesztőjében a tőle megszokott profizmussal tálalva. Az egyik legjobb regény, amit a szerzőtől olvastam.”

Ladányi Klári – Írásról és könyvekről blog

SZASZKÓ GABRIELLA

KÉSŐ MÁRCIUS

— részlet —

2029. március 24.

Anna

– Anna Brooks, 1991. szeptember 12. – mondtam a táskámban kutakodva, miután feltuszkoltam a nehéz bőröndömet a mérlegre.

– Ez a születési dátum? – kérdezett vissza erős akcentussal a reptéri dolgozó, kezében az útlevelemet forgatva. Felkaptam a fejem. A vékony srác legalább tizenöt évvel fiatalabb lehetett nálam.

– Igen. Mi más lenne? – fújtam ki a levegőt.

Éreztem, hogy bunkón viselkedem, de a repterektől ideges lettem. A Schiphol Airport ráadásul óriási volt, és az előző két napom Amszterdamban katasztrófálisra sikerült. A gyomrom napok óta apró gombócban állt, alig bírtam enni.

– Anna micsoda? – kérdezett vissza újra.

– Brooks. Betűzzem?

– Nem kell, csak itt Thompson áll – tolta elém készségesen az útlevelemet, mintha nem lennék tisztában a tartalmával. – A repülőjegyen pedig Brooks.

A pulzusom az egekbe szökött.

– Elváltam, de az útlevelem csak jövőre jár le, még a régi nevemen van. Eddig még nem volt vele probléma, ott van a leánykori nevem a Thompson alatt, és az a Brooks, pont, mint a repjegyen – mutattam rá. – Rendben lesz?

A srác lebiggyesztette az ajkát, majd tovább pötyögött a számítógépen. Látszott rajta, hogy megsértettem. Eddig még senki sem kötött bele ebbe, pedig rongyosra használtam az útlevelemet az utóbbi években. Elviekben Londonban éltünk

Josh-sal, de gyakorlatilag ő sohasem volt ott. Négy évvel ezelőtt a New York-i lakása hálósobájába behozott egy régimódi földgömböt, majd széles mosollyal közölte, hogy válasszam ki, hol akarok élni a következő pár évben. Azt mondta, bárhova mehetünk a világon. Így esett a választásom Londonra. A ködös, esős szépségre, ahol a szürkeségben csak a piros buszok és telefonfülkék képeznek kontrasztot. Akkoriban persze máshogy képzeltem el a közös életünket.

– Ó, elnézést, Miss Brooks – kapta a srác a szája elé a kezét, aztán megrázta a fejét –, de önnek nem is itt kellene sorban állnia. A magánrepülések ügyeket nem itt intézzük. Be sem kellett volna állnia ide. – Lassan kezdett elfehéredni, mire egészen megsajnáltam szegényt. Valószínűleg még egy hónapja se dolgozhatott a reptéren.

– New Yorkba utazom. Turistaosztályon. KLM-mel – mosolyogtam rá biztatóan, és közelebb toltam hozzá a repülőjegyet. – Tudom, hogy hozzá vagyok rendelve egy magánrepülőhöz is, de azt most kihagyom.

Persze, hogy rajta voltam a NetJet utaslistáján, hiszen egy szóval sem említettem Josh-nak, hogy nem repülök el vele San Diegóba. Tudtam, hogy elgyengültem volna, ha elkezd győzködni. Pedig egyszerűen vissza kellett jutnom New Yorkba, hogy újra kapjak egy kis levegőt.

– És a bőrönd? – kérdezte remegő hangon. – Feladásra megy?

Bólogattam. Idegesen néztem körbe. Mindenképpen ki akartam hagyni a MidLife Crisis érkezését. Négy szemközt kellett beszélnem Josh-sal, amire maximum a privát lounge-ban volt lehetőségem. A kapcsolatunk elején még hevesen dobogó szívvel verekedtem át magam az ordító lányok tömegén. Imádtam látni, ahogy Josh szeme felcsillan, aztán mindenki előtt magához szorít, és megcsókol.

– Kisasszony? – köszörülte meg a torkát a srác, és felém nyújtotta a repülőjegyet. – Jó utat kívánok, és elnézést a kellemetlenségért!

– Semmi gond.

Megragadtam a válltáskámat, és azonnal a biztonsági ellenőrzés felé vettem az irányt, hogy levegyem akár a cipőmet is, mint minden egyszerű ember. Az elmúlt három évben folyamatosan különleges bánásmódban részesültem, de semmit sem saját jogon érdemeltem ki. Ahogy elkerültem Josh mellől, újra hétköznapi emberré változhattam.

A szomorúság erősen csiklandozta a torkomat. Egy rohanó lány ütközött a vállamnak, mire kiejtettem a kezemből a repülőjegyet és az útleveletem. Elhomályosodtak a szemem előtt a reptér neonfényei, de gyorsan visszapislogtam a könnyeket.

Csak azt ismételtettem magamban, hogy semminek sincs vége. Csak egy kis levegőre volt szükségem.

Josh

Hangos, ritmusos dallam szakította át a reggeli csendet. Az illatos szállodai párnát a fejemre szorítva nyöszörögtem. Hammer tört be a szobámba élénken rappelve egy számomra ismeretlen dalt.

– Reggel van, gyerek! Nemsoká’ indul a repcsi haza.

A szememet dörzsölve felültem az ágyban. Bántott a reggeli fény.

– Azanyját! Tényleg nem kopott ki! – röhögött fel Hammer.

– Pete! – ordított át a másik szobába. – Pete, ezt látnod kell!

– Mit? – kérdeztem továbbra is hunyorogva, mire Pete is megjelent a szobában, szájában a fogkeféjével. Mindketten hangosan röhögni kezdtek.

– Jól kiütött a füves süti – jegyezte meg Pete, és kivonult a szobából.

– Viva Amszterdam, a legális fű őshazája!

Hasogatott a fejem, lassan vánszorogtam a lakosztály egyik hatalmas tükre elé. Elkerekedett a szemem, ahogy megrohantak az előző éjszaka emlékei.

– Basszátok meg! Ez lila! – tapogattam meg új színben pompázó, kissé hullámos, már egészen hosszúra nőtt tincseimet.

– Így jár az, aki elveszít egy fogadást, Westberg.

Előző éjjel sörivő versenyt játszottunk egy helyi kocsmában. Az utóbbi időben rengeteg fellépésünk volt, egy kicsit le kellett vezetnünk a feszültséget. Homályosan rémlett, hogy egy éjjel-nappali fodrászatban festették a legundorítóbb élénklilára a hajamat.

– Ma találkozom Annával először másfél hónap után! Hogy engedhettétek ezt meg?

– A fogadás az szent! – emelte fel a kezét Hammer. – Szerintem még jól is áll! Már fenn van Instán, lehet, hogy Anna már látta is.

– Még jobb. Tudod, hogy mostanság hányszor kiakadt rám?

Igazából pár hete hozzám vágta, hogy elszállt velem a ló, miután közöltem vele, hogy nem tudok hazarepülni hozzá Londonba a hétvégére. Látni akartam, de adódott pár fontos interjú, meg egy fotózás. Megkértem, hogy jöjjön ő Berlinbe. Lehet, kicsit könnyelműen hozzátettem, hogy neki úgyszincs semmi dolga. Innen bele is szaladtunk egy elég durva veszekedésbe. Egy napig nem beszéltünk, aztán kibékültünk a neten, de azóta még nem találkoztunk. Mindent meg akartam tenni, hogy kiengeszteljem. Az utóbbi időben több problémánk adódott, mint az normális lett volna.

– Amúgy is már olyan sztárosan öltözől, Westberg, legalább így megy hozzá a séród – vigyorgott Hammer, miközben villámmozdulatokkal nyomkodta a telefonját. – Próbáld meg kimosni!

– Nem úgy néz ki, mint ami kijön – sóhajtottam fel, továbbra is a hajamat tapogatva. Lehanyatlottam az ágyra.

– Ne parázz, Anna imád, és minden balfaszágodat elfogadja!

– Hagyjuk! Megmosom a hajam, hátha javítok rajta valamit.

Becsuktam magam mögött a fürdő ajtaját. A benti mesterséges fényben az óriási tükrök előtt a hajam még lilábbnak tűnt. Meglepően passzolt a kék szemem alatti karikákhoz. Legszívesebben behúztam volna magamnak egyet. Hibát hibára halmoztam.

Megengedtem a forró vizet, de előbb kivettem a váltás-kámból a lila bársonydobozt. Újra kinyitottam, mintha ellenőrizni akarnám, hogy megvan-e még a gyűrű, amit Stockholmban vettem Annának egy hónapja. Elfelejtettem, hány karátos gyémánt van benne, de az biztos, hogy gyönyörűen csillogott. Pontosan olyan volt, amelyet Anna megérdemelt.

Egy sapka alá tűrtem rikítóan lila hajamat, ami a mosástól csak világosodott. A szálloda előtt egy csapat sikítózó rajongó állt, mosolyogva léptem ki hozzájuk, mintha jó kedvem lenne. A szeszélyes márciusi idő belekapott vékony bőrkabátomba. Rutinosan aláírtam egy pár lemezt, kitépett papírlapot és pólót, aztán a lehető leggyorsabban a buszhoz menekültem. Előbb jöttem le a fiúknál, egyedül akartam lenni a luxusbusz hátuljában. Gyorsan bedugtam a fülesemet, igyekeztem kiüríteni a fejemet. A pulzáló zene ellenére is idegesen tördeltem az ujjaimat.

Hideg kéz markolta meg a karomat, mire elejtettem a telefont, melynek súlya fájdalmasan kirántotta a fülemből a zenét.

– Baszd meg! – néztem dühösen Hammerre. A nyugalmam nem tarthatott tovább két percnél.

– Azt hiszed, a sapkával becsapod? – bökött felé, mire Pete is beült mellém.

Csillogó belsejű luxusbusszal utaztuk végig az európai helyszíneket, amelyek egészen közel estek egymáshoz az amerikai városokhoz képest. A kampánymenedzserünk, Seth egy tálca kávéval robbant be a tágas térbe, mire a fiúk hangos hálálkodás mellett kapták magukhoz az italukat.

– Jó reggelt, Josh! – vigyorgott rám, és a kezembe nyomott egy kávé. Aznap reggel nem volt hangulatom hozzá. A huszonöt éves Seth igen tehetséges volt, ami a dolgok menedzselését illette. Ahogy a banda nagyobb lett, olyan nehézségek jöttek szembe, amikről előtte fogalmunk sem volt. Seth megmentette az életünket, szinte semmin sem kellett aggódnunk. Nem is értettem, hogy képes ilyen embertelen mennyiségű információért észben tartani.

– A Schipholon reményeink szerint délután kettőre fel tudunk szállni. Alsztotok a repülőn, aztán este már kipihenten mehettek egy interjúra San Diegóban. Imádom az időeltolódást ilyenkor – vigyorgott.

Gombóc szökött a torkomba.

– Este Annával kell lennem. Másfél hónapja nem láttam, és komolyan megöl, ha ma nem tudunk valamit összehozni.

– Két óra alatt lezavarod az interjút. Majd én megpuhítom a reptéren.

Megforgattam a szemem, és összefontam magam előtt a karom. Tudtam, milyenek ezek a két órák. Interjú, aztán mindig van pár fontos ember, akivel összejön egy vacsora meg beszélgetés.

– Lila hajjal akarod megkérni a kezét?

Mind a hárman kikerekedett szemmel néztünk Pete felé. Ezt az infót bizalmasan osztottam meg a gyerekkori barátommal.

– Lila a hajad? – kérdezte Seth, és gyorsan lekapta a fejéről a sapkát. – Ezzel valamit kezdenünk kell. Intézek neked San Diegóban egy fodrászt holnapra – mondta, és azonnal pötyögni kezdett a telefonján. – Most ez nem illik a profilba.

– Meg fogod kérni a kezét? – bökött oldalba Hammer, és huhogni kezdett.

– Kösz, Pete.

Pete a kávéja mögül ártatlanul sandított felém. Terveztem, hogy később kap egy szép kis lebaszást ezért.

– Na, és hogy csinálod majd? – kérdezett tovább Hammer.

– Most minden tök bonyolult. Kérlek, ne szóljátok el magatokat! Egyébként miért nem indulunk már?

– Várunk valakit – pötyögött tovább Seth. – Brooke mindjárt befut.

– Nem mondd komolyan! – néztem Hammer felé. – Már lassan olyan, mint egy groupie. Nem a hetvenes években vagyunk.

Enyhén fogalmaztam. Brooke teljesen kifejlett groupie-példány volt. Egy évvel ezelőtt csapódott hozzánk sikoltozó rajon-

gócsajként. Rámászott Hammerre, Pete-re, és persze velem is próbálkozott. Talán kissé túl látványosan is. Hammer mindenk ellenére odáig volt a húszéves, hosszú szőke hajú, erősen kisminkelt lányért, aki amerikai származása ellenére végigkísért minket a brit és az európai turnén is.

– Megígérttem neki, hogy hazavisszük. Annyit nyomult a koncerteken, hogy simán belefér.

– Az, hogy magángéppel vigyük haza az Államokba? Sok rendes rajongó megérdemelné, szóval ennyi erővel ideje lenne bérelni egy Boeinget.

Pete felhorkantott, de Hammertől csak villámló pillantásokat kaptam. Anna iszonyatosan utálta a csajt, amit valahol meg is értettem. Az utóbbi időszakban a legtöbb konfliktusunk a féltékenykedéséből fakadt, rengetegszer a fejéhez vágtam, hogy nem bízik bennem. Rosszulesett az alaptalan vádaskodása, ráadásul egyre jobban elzárkózott előlem.

Brooke ekkor berobbant a busz terébe, és vigyorogva végigpuszilgatott mindenkit. Erős rágógumiillatot árasztott, és hosszasan mosolygott rám. Kék szeme erős kontrasztot képzett füstösszürke sminkjével.

Ahogy elindult a busz, inkább újra beletemetkeztem a zenebe.

Anna

Az embereket kerülgetve szedtem össze a cuccaimat a biztonsági ellenőrzés után. Három év alatt szinte el is felejtettem, milyen stresszes a tömeggel vonulni a reptéren. Remegő gyomorral, a táskámat markolva siettem a luxus lounge felé. Az egyik menő ruhaboltból Josh hangja szűrődött ki. A szívem kihagyott egy ütemet, a gyomrom szaltót vetett. Olyan dolog volt ez, amihez évek alatt sem tudtam hozzászokni.

Erősen kapaszkodtam a telefonomba, úgy éreztem, alig kapok levegőt az emberektől. A luxuszáróterem ajtajában egy mosolygós biztonsági őr ellenőrizte a nevemet, majd azonnal

utat engedett. Bent egyből megcsapott az ideiglenes nyugalom szele. Halk zongoraszó szólt a hangszórókból, a hátsó kandelóban ropogott a tűz, és hangulatvilágítás táncolt a hatalmas üvegfelületeken.

Felsóhajtottam. Letettem az egyik nagy fotelbe a táskámat, és azonnal a pulthoz léptem. A fiatal, különösen szép pincér-lány szélesen mosolygott rám.

– Tudnál adni egy jázminos zöld teát? – kérdeztem, de a lány hirtelen teljesen lefagyott. Rózsaszínre festett szája kissé nyitva maradt.

– Bocsánat! Azonnal! – Megrázta a fejét, és azonnal forró vizet öntött nekem egy csészébe. – Te vagy Josh Westberg barátnője, ugye?

Halványan mosolyogva bólintottam. Én voltam Josh Westberg barátnője, négy év alatt ez lett a foglalkozásom. Másfél millió Instagram-követőt köszönhettem a státusznak.

– Imádom őket! – lelkesedett tovább. – El sem hiszem, hogy itt vagy!

Pár pillanatig ingattam a fejemet, gondolkodtam, hogy elmondjam-e neki a hírt, hogy fél óra, és berobban ide az egész MidLife Crisis. És ha szerencséje lesz, akkor még speckó show-t is láthat egy Anna-Josh meccs személyében.

– Akkor ma szerencsés vagy. Nemsokára jönnek a fiúk is, biztos adnak neked autogramot.

A pincérlány szeme kétszeresére tágult, és majdnem elejtette a kezében szorongatott teafüves dobozt.

– Úristen! – Ugrálni kezdett. – Bocsi! Nagyon hülyén viselkedek. És olyan szép vagy, hogy így már nem is utállak annyira – nevetett fel zavartan.

Magamhoz vettem teámat, az se érdekelt, hogy nem kaptam hozzá cukrot. A lány még a teljesen visszafogott rajongókhoz tartozott. Volt már olyan is, aki megfenyegetett, hogy megöl, ha nem hagyom el Josht. Mondjuk csak Instagramon, de akkor is.

Leültem az egyik legeldugottabb fotelbe, a teát a barna asztalra tettem. Magamhoz vettem a telefonomat. Josh és Patrick üzenete villogott Messengeren. Először Joshéra nyomtam.

Húsz perc, és a reptéren vagyunk. Alig várom, hogy lássalak!! Mellé kaptam vagy négy szívecskés kutyust. A számba haraptam, és Patrick üzenetére navigáltam.

Kimenjek elé a reptérre este? Vacsorázhatnánk együtt.

A forró csésze szinte égette a kezemet. Behunytam a szemem, és igyekeztem a zongoraszóra fókuszálni, és szabályosan venni a levegőt. Patrickkel a válás óta igazából folyamatosan váltottunk üzeneteket. Egy tízévesnél is tovább tartó kapcsolatot nehéz egyik pillanatról a másikra eldobni, és hát mindig mellettem állt a nehezebb időszakokban. Szerettem volna, ha kijön elé a reptérre, szerettem volna beszélgetni vele mindenről, de nem voltam biztos benne, hogy ez a legjobb ötlet. Nem akartam még jobban felborítani az életét.

Josh szívecskés üzenetét nézegetve úgy éreztem, képtelen leszek elmondani, hogy nem megyek vele San Diegóba. A sírás túl erősen fojtogatta a torkomat, ráadásul minden egyes alkalommal elgyengültem a közelében. Egyszerűbb lett volna, ha felülök a repülőre, és onnan hívom fel, hogy szükségem van egy kis magányra, de ezt nem tartottam tisztességes lépésnek. Túl sok minden történt velem az elmúlt hónapokban, amit fel kellett dolgoznom.

Belekortyoltam a teába, lassan behunytam a szemem. Úgy éreztem, mintha napok óta nem aludtam volna. Egy pillanatra rám telepedett az álomosság, de elemi erővel söpörte el a MidLife Crisis-fiúk energikus hangja. Mintha nem is hárman lettek volna, hanem legalább nyolcan.

Remegő lábbal álltam fel a fotelból. Hammer pillanatok alatt belemélyedtem a csevegésbe a pincérlánnyal, Pete a menüt bogarászta a falon, Josh pedig Sethnek mutogatott valamit a telefonján. Fekete bőrdzsekit, vastag sálát és szürke sapkát viselt. Az arca azonnal felderült, ahogy meglátott. Faképnél hagyta a fiúkat, és szó nélkül megcsókolt. Ösztönösen vizionoztam, és azonnal könnyes lett a szemem, annyira hiányzott.

– Mi a baj? – kérdezte. Végigsimogatta az arcomat, majd magához ölelt. – Majd megőrültem, hogy nem írtál ma reggel!

A szemébe nézve éreztem, hogy elgyengülök. Szinte minden alkalommal így volt. Gyűltek a gondjaim, aztán újra a fellegekben lebegtem a világ legmenőbb pasijával és a bandájával.

– Mesélj, milyen volt az út! Minden okés volt?

Joshnak azt hazudtam, hogy csak ma reggel jöttem át Amszterdamba, pedig ez már a harmadik napom volt itt.

– Eskü megijesztesz. Mi a baj?

– Semmi – ráztam meg a fejem. – Jó volt tegnap este a buli?

Láttam Josh szemében az aggodalmat, és szinte el is hátráztam, hogy velük megyek San Diegóba. Éjszaka fáradtan szeretkezőnk majd, varázslatos lesz, mint az a rengeteg élmény, amit a fiúk mellet szereztem az utóbbi években. Aztán megpillantottam Brooke-ot, ahogy falatnyi kis farmernadrágjában és hosszú csizmájában hangosan nevet Hammer poénján. Haját vagányan a feje búbján kötötte össze, és büszkén feszített a MidLife Crisis-os pulcsiban.

Pillanatokon belül az egész csapat mellettünk termett. Hammer szorosan megölelgetett, magasra emelt, Pete és Seth puszit nyomott az arcomra. Brooke csak távolról méregetett.

– Készen állsz a nagy útra, csajszi? – vigyorgott rám Hammer, és azonnal Joshhoz fordult. – Miért nem veszed le a sapkád a nagy melegben? – Erre a végszóra lekapta Josh fejéről a szürke sapkát. Élénklila volt a haja.

– Faszfej! – lökte meg Josh Hammer vállát.

– Sapkában akartál vele zuhanyozni meg szexelni is este?

Josh vonásai megkeményedtek, én pedig úgy éreztem, hogy megint menten elsírom magam.

– Nekem tetszik – szólalt meg Brooke. – Totál new age.

Elfordultam, és sebes léptekkel a váróterem másik oldalába vettem az irányt. Gyűlöltem, hogy mindenki látja, mennyire ki vagyok akadva. Még a táskámat is hátrahagytam, a mobilommal együtt.

– Anna! Anna! – rohant mellém Josh. – Légyszi, állj meg egy pillanatra! Holnap San Diegóban csinál vele valamit a fodrász. Hülye este volt, fogadásból festettem be.

A lehető legtávolabbi boksnál szembefordultam vele. Lila haja veszélyesen kiemelte kék szemét és erős borostáját.

– Nem megyek San Diegóba.

– Mi? – rázta meg egy kicsit a fejét. – Most emiatt? – mutatott a hajára.

– Nem. – Felmutattam neki a New Yorkba szóló jegyemet. Úgy nézett rá, mintha nem látott volna még ilyet.

– Ezt mikor vetted?

– Két hete – közöltem remegő hangon.

– Két hete – ismételt meg. – És ez most mit jelent?

– Szükségem van egy kis időre, térre.

Josh idegesen a hajába túrt.

– Nekem meg szükségem van rád. Másfél hónapja nem láttuk egymást, az nem volt elég idő? Nagyon hiányoztál.

– Te is nekem, de tudod, hogy nem erről van szó.

– És mikor akarsz visszajönni Londonba? Május harmadikától ott leszek veled.

Hányingerem lett attól, hogy láttam az idegességét. Sohasem akartam ebbe a helyzetbe hozni. Nem akartam, hogy válasszon a karrierje és köztem. Már az elején megfogadtam, hogy sosem teszem ezt, de egyszerűen nem bírtam tovább.

– Vagy az már túl késő? – Könnyes lett a szeme. Megijesztett, hogy ennyire kiborult, nem erre számítottam.

– Sajnálom, de nem bírok továbbra is Josh Westberg barátnője lenni, és semmi más. Évek óta mintha csak üldöznék a világban. – Ezt az egyszerű indokot választottam az igazság helyett.

– Kitalálunk valamit.

– Kérlek, hagyd, hogy elmenjek New Yorkba! Látni szeretném a barátaimat, a családomat. Szükségem van erre. Te meg addig nyugodtan dolgozhatsz.

– De mikor találkozunk? Kérlek, ne mondd azt, hogy nem tudod!

Megfogtam a kezét. Már harminckét éves volt, de ebben a percben kisleányosan csillogott a szeme a váróterem fényében.

– Május harmadikán Londonban, jó?

Nem így terveztem. Határozatlan időt akartam mondani, de nem bírtam megtenni. Ehelyett végigsimítottam az arcán.

– Az még kurva soká van.

– Hamarosan mennem kell – néztem az órára, aztán vissza Joshra. Pár pillanatig csak egymás arcát fürkésztük.

– És egy hónap alatt mi fog változni, Anna? – szakította meg a csendet, rávilágítva a legnagyobb félelmemre. Ugyanis tudtam, hogy semmi sem fog változni.

– Meglátjuk.

Oldalra néztem. A pincérlány elmélyülten törölgette a pultot, de sokszor ránk pillantott. Szerencsére hallótávolságon kívül esett, mert ha tudta volna, hogy épp most kérek szünetet Josh Westbertől, akkor helyben felpofoz.

Lassan elengedtem Josh kezét, aki egy pillanatra visszahúzott, és újra megcsókolt. Gombóccal a torkomban tántorogtam oda a többiekhez, hogy közöljem, nem tartok velük.

Sietnem kellett, hogy ne előttem sírjam el magam.

Josh

Arcomat a kezembe temetve ültem a hatalmas ablaknál; hideget árasztott a széles üveg. A váró zárt nyugalma, a tűz ütemes ropogása szöges ellentétben állt a gondolataimmal. Anna percekkel ezelőtt lépett ki a lounge ajtaján. Nem mentem utána. Fogalmam sem volt, mit kellene tennem. A hullámok összecaptak a fejem felett. Egyedül akartam lenni a gondolataimmal, de ez a luxus az én életemben nem volt megengedett.

Pete leült velem szemben.

– Vissza kell hoznod – nézett a szemembe jelentőségteljesen, mire a számba haraptam. Megdörzsöltem a lila hajamat. Fura szagot árasztott a festéstől. – Anna közénk tartozik, baszki! Komolyan mondom, hogy nélküle nem lennénk itt, ahol.

– Az biztos... – Szomorúan felnevettem.

– Akkor meg? Menj utána, és könyörögj neki! Meg akarod kérni a kezét, Josh! Akkor most meg mi van?

– Úgy érzem, sokkal bonyolultabb az egész – ráztam a fejem. – December óta nagyon furcsán viselkedik. Most egy hónapra haza akar menni New Yorkba gondolkozni. Tudom, hogy nem jó neki egyedül Londonban, vagy esetleg minden héten máshol, de nem tudok mit csinálni. Lehet, hogy nekem is el kellene gondolkodnom, mit csesztem el.

Pete tovább csóválta a fejét, de láttam rajta, hogy feladta a próbálkozást. Arcommal a hideg üveglablak felé fordultam. Felnéztem a vastag felhős, szürke égre, majd megdörzsöltem a homlokomat. Egyáltalán nem így terveztem a napomat. Reméltem, hogy nem lesz olyan, mint decemberben. Azt vártam, hogy Anna újra felszabadul, amikor az Államokba érünk.

Brooke leült velem szembe, és egy pohár kávét tett elém.

– Karamellás latte – mosolygott, mire motyogtam egy halk köszönömöt. Csak egyedül akartam lenni. – Tudom, hogy utálsz.

Felkaptam a fejem, és felsóhajtottam.

– Nem utállak.

– Akkor is látványosan kevesebbet beszélsz velem, mint a többiek.

Megráztam a fejem, és belekortyoltam a kávéba. Iszonyatos fáradtság telepedett rám. Gondolkozni akartam azon, mit ér az „áloméletem” Anna nélkül.

– Szar a kedved Anna miatt? – Nem válaszoltam. – Vissza fog ám jönni. Szeret téged.

– És mi van, ha mégsem illünk össze annyira, mint azt gondoltuk? – tört rám az őszinteségi roham, miközben kiszedtem a hátizsákomból egy koffeintablettát is, hogy újra embernek érezzem magam. – Te baromi jól elvagy, hogy végigutazod velünk a fél világot, de... hány éves is vagy?

– Húsz.

– Na, látod! Anna sohasem volt ilyen szabad, mint te.

– Akkor is megoldjátok. Biztosan.

– Jó, hogy te így gondolsz.

– Csak legyél egy kicsit joshosabb! Te nem vagy ilyen búvalbaszott. Ha jól sejtem, Anna az energiabomba Joshba zúgott bele. Aki lilára festi a haját – nevetett fel.

– Szerintem épp abból a Joshból lett egy kicsit elege.

– Szerintem meg utána kéne menned.

Elmosolyodtam. Nem mondtam semmit, de meglepődtem Brooke-on. Eddig elképesztően sekélyes lánynak ismertem meg, akit alig láttam józanul. Szinte biztos voltam benne, hogy Pete-tel is lefeküdt, pedig Pete tényleg egészen visszafogta magát. Eddig azt hittem, az egyetlen életcélja, hogy meglegyen neki az egész MidLife Crisis. Ebben a játékban én voltam a főnyeremény.

– Ha megígérem, hogy nem mászok rád többet, akkor lehetünk haverok? – kacsintott rám.

– Témánál vagyunk – nevettem fel, és meglepően jobban éreztem magam. Kezet nyújtottam neki. – Úgy legyen! És kösz a kávé.

– Figyelem! – töltötte be a teret a hangosbemondó tört angolsággal. – Rendkívüli időjárási körülmények miatt az összes járatot bizonytalan időre töröltük. A továbbiakról az információnál tájékozódhatnak.

Döbbsen néztem a hangszóró felé, ahonnan hollandul is elhangzott ugyanez. Tekintetemmel a fiúkat kerestem, akik azonnal odasiettek hozzánk. A pulzusom a kávé és a koffein-tabletta hatásától is meglódult.

– Mi történt? Mi azért felszállhatunk? – kérdeztem azonnal, mire Seth is megérkezett a hatalmas tabletjével. Lemondóan csóválta a fejét.

– Kitért a Vezűv.

Hirtelen elnevettem magam, aztán láttam, hogy mindenkinek komoly maradt a tekintete.

– Úgy tűnik, hogy már napok óta nyomja a vulkáni hamut a levegőbe, de csak most lett annyira veszélyes a helyzet, hogy nem engedik felszállni a gépeket.

– Mennyi ideig? – kérdezte Pete.

– Azonnal telefonálok egyet. Szerintem a legjobb lesz, ha itt maradunk egy időre, valszeg a magángépeket engednék fel először, amint véget ér a riasztás.

Ahogy Seth elment telefonálni, és épp szóra nyitottam volna a számát, megmozdult a föld. A kávé maradéka a pólómon kötött ki. Kalimpálva próbáltam kapaszkodót keresni. Fogalmam sem volt, mit kell ilyen esetben tenni. Üvegek csörömpöltek, riasztók szólaltak meg a távolból. Elvesztettem az időérzéke-
met. Hammer nyugati parti srácként azonnal lehúzott minket az asztal alá, de mire odakuporodtunk, elhalt a rengés.

– Mindenki rendben van? – nézett körbe Pete.

Gyorsan kapkodtam a fejemet. Brooke riadtan bújt hozzá Hammerhez, Seth a tabletjébe kapaszkodott. A pincérlány az összetört poharakat mérte fel.

– Meg kell keresnem Annát – mondtam a többieknek, ahogy az adrenalin tovább pumpált az ereimben. Nem vártam válasza. Azonnal kirohantam a lounge ajtaján.

A lépcső tetején állva egy pillanatra elakadt a lélegzetem. Rengetegen ültek és feküdtek a földön. Kivetítők szakadtak le, székek és pultok borultak fel. Füst szaga terjengett a levegőben, a zene elhalt, a helyét szirénák vették át.

Mentősök kezdték ellepni a helyet. Ahogy végignéztem a káoszon, rájöttem, hogy halvány fogalmam sincs, merre is kellene keresnem Annát. A Schiphol Európa egyik legnagyobb reptere volt, a kapuinformációkat mutató kivetítő elsötétedett a földrengéstől. Amszterdam hirtelen más fényben tündökölt, ahogy a napfényt elfedte a vulkáni füst.

Anna

Fel sem tudtam ocsúdni a döbbenetből, hogy törölték a járatokat, amikor a csendet üvegcsörömpölés törte meg. Azt hittem, a gyomrom korog, de a föld hirtelen erősen remegni kezdett. Még sorban álltam a kapu előtt, ahol mindenki magyarázatot követelt a járat törlésére.

Belekapaszkodtam a táskámba. Az üvegfalak félelmetesen megremegtek, egy kisbaba hangosan felsírt. A széles ablakon át láttam, ahogy egy légihíd egyenesen a földre omlik. A szám elé kaptam a kezem, képtelen voltam megmozdulni.

Kitört a pánik. A tömegben páran rohanni kezdtek a vélt kijárat felé. Egy széles, rózsaszín pólós férfi a vállamnak ütött, mire a rengésben elveszítettem az egyensúlyomat, és a földre estem. A kezemre támaszkodva néztem fel a rohanó emberek tömegébe. A félelem csípős izzadságszaga terjengett a levegőben. Egy nő a tornacipőjével a kezemre taposott. Az éles fájdalom magamhoz térített. Veszélyben voltam, azonnal cselekednem kellett.

Négyszáz csúsztam a fal mentén, majd megbújtam a kihelyezett székek mögött. Fájó kezemet a mellkasomnak szorítottam. A rengés elhalt, de aztán szirénák hangzottak fel, és az emberek továbbra is sikoltozva futottak. Előkaptam a telefonomat, de nem volt térerő. Remegő kézzel kezdtem el ingyen wifi után kutatni. Csak Joshra tudtam gondolni, miközben igyekeztem szabályosan venni a levegőt.

A kis terem lassan kiürült körülöttem. Páran hozzám hasonlóan a földön vagy a székeken kuporodtak össze. Egy fiatal reptéri dolgozó hajolt le hozzám, és kezet nyújtott.

– Jól van? – kérdezte azonnal angolul, mire bólogattam, és elfogadtam a segítségét. – Hogyha rosszul érzi magát, akkor jobb, ha továbbra is ülve marad.

– Jól vagyok – mondtam, de végignéztem magamon, mintha nem lennék biztos a válaszban. A kezem sajgott, de minden más rendben volt.

Egyedül a bandám kezdett el hirtelen hiányozni, akik az utóbbi években a családomat jelentették. Megragadtam a táskámat, és azonnal visszaindultam a privát váró irányába. Az utamat földön ülő, riadt tekintetű emberek övezték. A Schiphol leszakadt plakátjaival, törött üvegeivel és az eldobott poggyászokkal leginkább háborús övezetre emlékeztetett. A sérültek látványától felerősödött bennem a szorongás. Látnom kellett

Josht. A fantáziám túlzottan szárnyalt, hogy milyen borzalmak történhettek vele.

Az egyik kezembe beleizzadt a telefon, ahogy továbbra is wifi után kutattam. A hálózatok sorra nem csatlakoztak, a rendszer túlterhelődhetett. Hamarosan kiérttem az üzletso-rokhoz, ahol ha lehet, még nagyobb volt a káosz. Az emberek dühödten álltak sorba az információ előtt, én pedig csak a feje-met kapkodtam.

A gondolataim gyors egymásutánban követték egymást. Hogyha Joshnak semmi baja nem esett, akkor biztos voltam benne, hogy a keresésemre indult, aminél rosszabbat nem is tehetett volna. A nyakamat nyújtogatva fürkésztem a tömeget, amikor az egyik információs pult előtt felvillant egy élenklila fejtető. Elmosolyodtam.

– Josh! – kiáltottam, és magasra nyújtottam a kezemet. Azonnal felém kapta a fejét. Az embereket kerülgetve gyorsan mellettem termett, és szorosan magához ölelt.

– Máskor rohadtul nem engedlek el sehova! – mosolygott rám, és hangosan felsóhajtott. – Jól vagy?

– Minden okés, csak elestem, meg kicsit a kezemre tapostak, de belefér – nevettem fel, és hozzábújtam. Beszívtam jellegze-tes, mentolos Josh-illatát. – Iszonyatos a hajad, mondtam már?

– Tudom – szorított magához. – Gyere, visszamegyünk a többiekhez! – Azzal kézen fogott, és a lehető leggyorsabb út-vonalon a váróhoz vezetett.

Odabent végre vehettem egy mély levegőt. A zene elhalt, de továbbra is ropogott a tűz az elektromos kandallóban, és a külső körülményekhez képest teljes nyugalom honolt. Egé-szen addig, amíg Hammer észre nem vett bennünket, és han-gosan kurjongatni nem kezdett, amihez Pete tapsolással csat-lakozott.

– Jól vagy, Anna? – kérdezte Pete, és gyorsan felmért a te-kintetével. Bólintottam, és rámosolyogtam. Egy apró földren-gés, és máris jelentéktelennek tűntek a gondjaim. Szerettem közöttük lenni, és most csak ez számított.

– És most hogyan tovább? – folytatta Pete főleg Sethre nézve, aki egyik kezében a telefont fogta, a másikban pedig a tabletet. Legnagyobb meglepetésemre Brooke hellyel kínált, és azonnal elém tölt egy forró teát.

– A javaslatom az, hogy maradjunk itt. Semmilyen információ nincs, hogy mikor mehetünk el, de jeleztem, hogy minél előbb az Államokban kell lennünk. Ha szétszóródtok valami közeli szállodában, akkor rengeteg időt veszíthetünk.

– Király – fonta össze a karját maga előtt Hammer. – Akkor itt fogjuk verni a farkunkat két napig?

– Ki mondta, hogy két nap lesz? – nézett rá Seth. – Optimistán nézve este nyolcra már el is húzunk innen.

– És ki mondta, hogy a farkunkat verjük? – kérdezett vissza Josh, és továbbra se engedte el a kezem.

– Hát, te biztos nem. Szereztél valakit, aki megcsinálja helyetted.

– Na, nem mintha te nem... – kezdett bele Josh Brooke-ra pillantva, de Pete hangosan megköszönte a torkát. Elmosolyodtam. Régebben mindig zavarba hozott Hammer, de már lepergett rólam.

– Pihenjete, vegyetek reggelit! Kaja van, kávé van. Toljátok össze a foteleket, akkor alhattok is!

– Szerintem tök szuper, kábé három éve nem volt szabad délelőttöm – jegyezte meg Hammer, és azonnal kért három fánkot a pultoslánytól, aki továbbra is el volt alélva, hogy a MidLife Crisisszal töltheti a napját.

Josh magához szorított, aztán a szemembe nézett. Újra viszszalopózott tekintetébe az aggodalom.

– Megbeszélhetjük később a dolgokat?

Bólintottam, és a kezembe vettem a Brooke-tól kapott teáscsészét. A lelkembe hirtelen furcsa nyugalom költözött, akkor is, ha sejtettem, hogy csak ideiglenes lehet. A belső démonjaimat nem lehetett csak úgy elhallgattatni.

– Örülök, hogy itt vagy – súgta a fülembe, amitől kellemesen megborzongtam. – Szeretlek.

– Én is.

2025. szeptember

Josh

Néma eső áztatta Manhattant, az ősz felébredt egyéves álmából. Idegesen doboltam a kocsim műszerfalán, néha bekapcsoltam az ablaktörlőt, hogy eltüntessem a cseppeket a szélvédőről, és jobban rálássak a bíróság mives épületére. Zavartan fészkelődtem az autó csendjében, folyamatosan ledobtam, majd újra kézbe vettem a telefonomat.

Megígértem Annának, hogy nem megyek be vele a megbeszélésre. Egyedül akart elválni, amit teljesen meg is értettem, de húsz perc után mégis úgy éreztem, hogy képtelen vagyok betartani az ígéretemet. Mintha mélyen motozott volna bennem, hogy meggondolja magát. Patrick előhúzza valamelyik trükkjét, és Anna közli velem, hogy elhibázott ötlet volt mellettem elköteleznie magát. Mindezt annak ellenére gondoltam, hogy az utóbbi két hónapban igazán jól éreztük magunkat. Annát befogadta a banda, ő meg pezsgett az utazásban, a hosszú éjszakákban, és MidLife Crisis-os pulcsiban ugrált a koncerteken. De az nyáron volt, és nyáron sokszor minden valószerűtlenül tökéletes. Az ősz szelével azon kezdtünk gondolkodni, hogyan is élhetnénk körülbelül normális életet a munkám mellett.

A fejemben folyamatosan képek pörögtek Annáról és Patrickről, ezért öt percnél tovább nem bírtam. Kiléptem a kocsiból a még egészen langyos szeptemberi esőbe, és a kabátomat összehúzáva befelé vettem az irányt.

A hatalmas előcsarnokban egyik lábamról a másikra álltam. A bizonytalanságomat azonnal kiszúrta az egyik biztonsági őr.

– Milyen üggyel kapcsolatban van itt? – kérdezte a nálam egy fejjel magasabb férfi.

– A barátnőmet várom, aki éppen válni készül – feleltem bizonytalanul.

A hatalmas biztonsági őr vonásai ellágyultak, halványan el is mosolyodott a kínos őszinteségemen.

– Az első emeleten intézik az ilyesmit.

Köszönömöt mormoltam, és kettesével szelve a fokokat fel-futottam az elsőre, ahol szinte azonnal megtorpantam, ahogy meghallottam Patrick hangját a beugró folyosón. Egy lépéssel közelebb már rájuk is láttam. Kettesben álltak a vörös szőnyeggel leterített belső térben.

– Váó... – köszörülte meg a torkát. – London jó messze van. Hát, egy éve még nem gondoltam volna, hogy elköltözől vele Londonba. Mondjuk egy éve azt sem tudtam, hogy nem leszünk együtt. Most meg ilyen papírjaink vannak – mutatta fel, és megfogta Anna kezét, amitől bucskázott egyet a gyomrom. – Akkor jól megvagytok?

– Igen – nézett fel rá Anna, a másik kezében a saját papírjait szorongatva. – Te is rendben leszel?

– Persze, csak szólj, ha elegend lesz belőle! Nem is tudom, hogy bírod elviselni nulla-huszonnégyben – nevetett fel, mire megforgattam a szemem. – Ha nem bánik jól veled, akkor ki-csinálom.

– Jól bánik velem.

Patrick végigsimította Anna arcát, és lassan megcsókolta. Anna nem lökte el, de gyorsan elhúzódott. Ennyi is elég volt, hogy erősen tördelni kezdjem az ujjaimat. Hajszálon múlt, hogy ne ugorjak azonnal közéjük.

– Tudod, hogy mindig itt vagyok, ha szükséged van rám? Ettől – mutatta fel újra a papírt Patrick – még a legjobb barátom vagy. És az is maradsz.

A plafonra néztem. Százszorosan is megbántam, hogy kiszálltam a kocsiból, miközben reggel óta ismételtettem magamban, hogy Annának ezt a dolgot egyedül kell lezárnia. De aggódtam, feljöttek a régi emlékek.

A telefon megszólalt a zsebemben. A csengőhangom Hammer zúzós dobszólója volt, mellé hülyülős ordítással. Enyhén szólva átszakította a meghitt csendet. A lehető leggyorsabban kinyomtam, de persze akkor már mindegy volt.

Patrick és Anna már a főfolyosón állt, velem szemben.

– Persze, hogy itt van – szólalt meg Patrick, és megdörzsölte a homlokát. – Gratula a turnéhoz meg a feleségemhez... bocs, a *volt* feleségemhez.

Anna egy hosszú, szemrehányó pillantást vetett rám. Patrick meg a legnagyobb meglepetésemre kezet nyújtott felém, mintha tényleg komolyan gratulálni akarna.

– Ne hülyéskedj! – húztam fel a vállam, de Patrick továbbra is nyújtotta a kezét.

– Na, nem akarsz gratulálni te is a válásomhoz? Megdolgoltál érte.

A hajamba túrtam, kerültem Anna pillantását, aki gyengéden megfogta Patrick felém nyújtott kezét.

– Tudod, hogy nem Josh miatt válunk el.

– Nem? – fordult felé Patrick, aztán hátrálni kezdett. – Mindegy. Éreztétek jól magatokat Londonban, meg minden!

Ezzel a lehető leggyorsabban távozott. Ártatlan szemekkel néztem Annára, aki határozottan rám mutatott.

– Maradj itt!

Sóhajtva a falnak dőltem, és elővettem a telefont a zsebemből.

Merre? – írta Seth, aki akkor egy hónapja dolgozott nekünk. Írtó jól végezte a dolgát, de sohasem hagyott békén. Látni akarlak, ASAP.

Nem szabadságon vagyok? – pötyögtem vissza.

Ahogy lett ötmillió követőd a Facebookon, ezt a lehetőséget elveszítetted.

Röviden felnevettem. A srácnak volt önbizalma, az biztos.

Kérek pár órát. Fontos dolgot intézünk Annával.

Újra a zsebembe süllyesztettem a mobilt, annak ellenére, hogy panaszosan pittyegett tovább.

Anna szemrehányó pillantással állt meg a folyosó végén, majd dühös léptekkel elindult felém.

– Megmondtam, hogy maradj a kocsiban. Most totál ki van akadva, hogy elhoztalak.

– Így kevésbé tudott nyugodtan lesmárolni? – kérdeztem gúnyosan.

Anna lemondóan megrázta a fejét, kezében zizegtek a válási papírok.

– Ezen most kérlek, ne kezdj el pörögni! Tizenkét évet töltöttem Patrickkel. Te tizenkét éve tizenhat éves voltál.

– Gyors fejszámolás – horkantam fel.

– Szükségünk volt erre a beszélgetésre.

Ki nem állhattam, amikor azt vágta hozzám, hogy nem érthetem meg a Patrickkel való kapcsolatát. Nem tehettem róla, hogy hat évvel fiatalabb voltam nála.

Összefontam a karom magam előtt. Tudtam, ha megszólalok, csak rosszabb lesz a helyzet.

Anna a papírokkal a kezében hanyatlott le az egyik közeli székre. Egy könnycsepp végigfutott az arcán, mire egyre inkább összezavarodtam. A félelem keserűen gyúlt össze a gyomromban.

– Tényleg egyedül kellett volna eljönnöm – törte meg a csendet. – Senki sem erre számít, amikor habos ruhában száz ember elé áll.

Leültem Anna mellé, és megfogtam a kezét. Sejtettem, hogy vissza kell fognom magam, pedig legszívesebben pezsgőt bontottam volna a válás hírére. Egész nyáron a fejünk felett lebegett az egész. Anna próbált rendes tárgyalásokat folytatni Patrickkel az osztzkodásról, de általában sírással végződött minden telefonbeszélgetés. Valamiért úgy gondoltam, hogy ez a nap felszabadítóbb lesz, és azt érzem majd, hogy végre teljesen az enyém lett.

A vállamra hajtotta a fejét, én meg lassan elvettem tőle a papírokat, és megfogtam a kezét.

– Most már jobb lesz.

– Megyünk Londonba – mosolyodott el.

– Igen. – Közelebb húztam magamhoz, és lenéztem a válási papírokra. Az egyikén kissé elmaszatolódott a tinta.

2029. március 24.

Josh

Csörömpölésre kaptam fel a fejemet. A szívem azonnal megiramodott, elgémberedett nyakamba beleállt a fájdalom.

– Bocs – szólalt meg Anna mellettem, mire azonnal megkönnyebbültem. – Csak kicsúszott a hülye csésze a kezemből. Jól aludtál?

Megdörzsöltem a szemem, és megállapítottam, hogy a luxusváró foteljei sem arra lettek kitalálva, hogy az ember órákat aludjon rajtuk. Hunyorogva megráztam a fejem.

– Furát álmodtam.

Korai sötétség töltötte be a várót, a lemenő tavaszi nap fényét vastag felhőréteg tompította. A repülőgépek sorba álltak odakint, ahol lassan pislogni kezdtek a kifutók fényei.

Anna azonnal mellém húzódott, ahogy feltörölte a kiömlött teát.

– Ilyet ne is mondj, elég rossz emlékeket hoz fel! – mosolyodott el.

– Meddig leszünk még itt? – kérdeztem, és ekkor, mintha csak megérezte volna a gondolataimat, Seth belépett a váró ajtaján.

– Rossz hír, srácok, hogy még egy darabig nem megyünk innen sehova. A légiforgalom-irányítás szerint leghamarabb hajnal három-négy körül lehet felszállási engedélye bárkinek.

Hammer azonnal szóra is nyitotta a száját, de Seth egyetlen kézmozdulattal leállította.

– Nem, nincs igazán értelme szállodába menni, ha be nem vállaljátok, hogy éjfélre visszajöttök.

– Veszélyesek a képességeid – rázta meg a fejét Hammer. – Akkor mit akarsz, ágyazzunk meg itt?

– Például – bólogatott Seth, de már újra a tabletjét nyomkodta. – És ne panaszkodjatok, nekem kell körülbelül kétmillió dolgot átszerveznem emiatt!

– Baromira megnőtt az arca, nem? – súgtam Anna fülébe, aki halkán felnevetett.

– Valakinek helyre kell tennie titeket, nem?

– Te teszel helyre minket – simítottam végig az arcán, és arra gondoltam, hogy tényleg ő rázta helyre a bandát az utóbbi három évben. A fiúk életében is fontos szereplő lett, nem csak az enyémben.

– Vagy Brooke – biccentett a lány felé, mire kissé a számba haraptam. Nem akartam idegeskedést. Éppen válaszolni akartam, amikor Hammer berobbant a privát részlegünkbe, egy üveg whiskyvel a kezében.

– Mi lenne, ha innánk? Értitek, jött az apokalipszis: föld-rengés meg vulkáni hamu – mutatott az égre. – Egy reptéren rekedtünk – karolta át a vállamat –, és ez az utolsó esélyünk, hogy jól érezzük magunkat a vég előtt.

– Neked innod sem kell, hogy teljesen hülye legyél – nevettem fel, majd megvontam a vállam. – Én benne vagyok. De csak ha van hozzá kóla.

Újra Annára pillantottam, a tekintetéből próbáltam kiolvasni, hogy minden rendben van-e köztünk, de nem igazán sikerült. Igazából egyértelmű volt, hogy erre nem volt a válasz, hiszen el akart menni nélkülem New Yorkba. De az új élmények ártani nem árthattak, gondoltam, azok csak javíthatnak a helyzeten.

– Neked is okés, Anna? – kérdeztem, és magamhoz húztam.

– Persze, hogy jó neki! – válaszolta helyette Hammer, és azonnal a műkandalló felé vette az irányt Brooke-hoz és Pete-hez.

– Később beszéljünk, jó? – nézett fel rám Anna. A tekintetében újra aggodalom játszott. Fázósan átkarolta magát, hideg volt fedetlen karja, ahogy magamhoz húztam.

– Van MidLife Crisis-os pulcsim, ha szeretnéd – pusztam meg a homlokát.

Anna halványan mosolyogva bólintott. Tudtam, hogy nincs meg a bőröndje, de már beadtuk az igényünket, hogy szeretnénk visszakapni. Legalább ezer emberrel egyetemben.

Buligylkos hangulatban ültünk le a többiekkel egy asztalhoz. Brooke és Anna az asztal két legtávolabbi oldalán helyezkedett el. Akkor már mind a ketten MidLife Crisis-pulcsiban feszítettek, ennek ellenére teljesen máshogy festettek. Anna zöldes tekintetében szinte könnyek csillogtak, Brooke feketére festett szeme játékosan fénylett. Fogalmam sem volt, hogy hánnyadán is állunk a lánnyal. Érdekes volt Pete és Hammer között látni. A fiúkkal sohasem beszéltük meg a Brooke-kal kapcsolatos dolgokat, előtte nem igazán utaztunk együtt rajongókkal.

– Ivós játék? – vetette fel Hammer, megérezve a halotti torra emlékeztető hangulatot. A szemem sarkból újra Annára néztem, aki a melle előtt fonta össze a karját. – Fel kell dobni valamivel a bulit, srácok!

Magam elé húztam a whiskysüveget, és félig töltöttem a poharam. Az Anna visszaszerzése utáni jókedvem nyomtalanul elpárolgott. Lehet, hogy az álomtól, vagy Anna arckifejezésétől. Úgy fest, a világ egy földrengéstől se rezdült vissza a helyére. Legnagyobb meglepetésemre Anna is maga elé húzta az üveget, és egészen sokat öntött a poharába. Nagyon régen láttam töményet inni. Csak azon gondolkoztam, hogy mikor is indultunk el egy másik irányba, amikor annyira jól alakult minden.

– Játsszunk olyat, hogy „én még sosem”! – húzta ki magát Brooke.

– Az milyen? – kérdezte Anna, és nagyot kortyolt tisztán az italból.

– Mondasz valamit, amit még sohasem csináltál, és a többieknek akkor kell inni, ha ők már csinálták. Ne mondd, hogy ilyet még nem játszottál!

Anna kínosan elmosolyodott. Összefontam az ujjaimat az övével. Jéghideg volt a keze. Idegesen ráztam a lábamat, Anna reakciója Brooke jelenlétére kikészített.

– Kezdem akkor én! – mondta Brooke. – Ha már a leglaposabb rockbandával ragadtam a reptéren.

Pete halványan elmosolyodott. Egyedül Hammer tűnt lelkesnek.

– Én még sosem csináltam két lánnyal – szólalt meg Brooke.

– Mert egygel igen? – bukott ki belőlem egyből a kérdés, mire Anna elhúzta a kezét, és a kóla után nyúlt.

– Most akkor annak kell innia, aki már csinált ilyet? – kérdezte Anna, miközben a tiszta italt összekeverte az üdítővel. Éreztem, hogy nem tetszik neki a játék.

Felhúztam a vállamat, és ittam a saját italomból, nemcsak idegességemben, hanem hogy rendesen betartsam a szabályokat. Hammer követte a példámat.

Brooke hangosan felnevetett, és sajnálkozó pillantásokat vetett Pete-re.

– Mindig te vagy a jófiú, ugye? – kacsintott rá, és megsimította a vállát.

– Versenyen kívül is lehet inni, ugye? – kérdezte Anna, és beleivott az italába.

A fiúkkal sokatmondó pillantást váltottunk.

– Mondok én egyet – folytatta Anna. – Még nem feküdtem le tíz különböző pasival.

Idegesen a számhoz emeltem az ujjamat, hirtelen nem tudtam hova tenni Anna viselkedését. A fiúk kezében megállt a pohár, az arcukra volt írva, hogy ők se tudják, miért is megy el az ártatlan iszogatás ilyen furcsa irányba.

Brooke játékban maradt, és hosszasan kortyolt az italából. Anna akár húszat is mondhatott volna, kíváncsi lettem volna, hogy arra inna-e. Valószínűleg igen. A tíz elég visszafogott szám volt.

– Még sosem csaltam meg a férjemet – kontrázott Brooke, mire erősen beletúrtam a hajamba. Anna erre kiitta a poharából az összes italt, és újratöltötte.

– Sohasem csókolóztam még Joshsal – szólalt meg Hammer, felemelve a két kezét.

Legnagyobb meglepetésemre Brooke kiitta a poharában lévő italt, mire döbbenten Annára néztem, aki azonnal felállt. Brooke egyből utánakiáltott.

– Csak vicceltem! Gyere vissza!

Megráztam a fejem, és kiittam a saját poharam tartalmát. Szükségem volt rá, hogy szembenézzek ezzel az egésszel.

A luxusváróba torkolló keskeny folyosó végén értem utol Annát. Óvatosan megfogtam a karját, de azonnal lerázta magáról a kezemet.

– Ez csak egy hülye játék volt – vontam meg a vállam. Sokadára kellett ráébrednem, hogy képtelen vagyok jól kezelni a kapcsolatunkban egyre többször felbukkanó feszültséget. – Brooke csak viccelt.

– Igen, és én megint hülyét csinálok magamból, mert mindent annyira komolyan veszek, ugye?

– Nem, csak... mondtam már, hogy nem kell féltékenynek lenned. – A számba haraptam.

Anna egy pillanatra elhallgatott, majd lassú léptekkel elindult a kapuk irányába. Sejtettem, hogy nem engem akar ott hagyni, csak távolabb akar kerülni a többiektől, így követtem.

– Honnan tudja Patricket? – kérdezte halkán.

– Fogalmam sincs. Biztos Hammer mondta el neki.

Elharaptam a mondat végét, miszerint az én életemben már nem sok titok létezett, de ezt Anna is nagyon jól tudta.

– Elmondanád, hogy mi a baj? – Óvatosan a keze felé nyúl-
tam. Egy csendes terminálon lyukadtunk ki, ahol csak három ember várakozott, mind egészen békésen szunyókáltak a bő-
röndjükön.

Anna a hátát a falnak támasztva csúszott le a földre, az arcán könnyek csillogtak. Legalább nem akart elmenekülni, és ennek örültem. Megtörölte a szemét.

– Azt hittem, hogy tudod.

Törökülésben melléhelyezkedtem, és magamhoz húztam. A reptérre boruló sötétség mindent békéssé varázsolt, mintha pár órája nem is rengett volna a föld.

– Tudok dolgokat, de nem gondoltam, hogy annyira komoly a helyzet, hogy vissza akarsz menni New Yorkba.

– Több mint három éve jöttünk el, és még mindig nem találom a helyem – sóhajtott fel. – Elegem van abból, hogy mostanában csak két-három havonta látlak.

Idegesen tördeltem az ujjaimat. Nem néztem Annára.

– Nem tudom, mit szeretnél tőlem, mondtam, hogy gyere velünk – ráztam meg a fejem. – Igyekszem, de ez az életem. Most haladunk arra, amit Patrick vágott régen a fejemhez?

– Hogy?

– Hogy téged nem erre az életmódra teremtettek, hogy sose tudlak megtartani.

– Ez nem a te hibád. Látod, hogy én csinálok hülyét magamból! – Röviden elhallgatott. – Vannak lányok, akik féltékenyek Taylor Swiftre, mert a pasijuk bikinis képeket nézeget róla. Te viszont nemcsak képeket nézegetsz, hanem nap mint nap ilyen emberekkel vagy körülvéve!

Megdörzsöltem az arcomat. Idegesített a téma, már évek óta közénk éléldött, de úgy éreztem, most ennél is többről van szó. Kiszáradt a torkom.

– Azt hittem, ezt már ezerszer megbeszéltük.

– Igen, de épp ez az, hogy nem vagyok normális! Nem akarok kiakadni mindenen. Ezért akartam hazamenni, látni pár ismerős arcot, és összekapni magam. Kitalálni, mit is akarok kezdeni az életemmel.

Anna és a híres féltékenysége már legalább két éve tartott. A biztosítékot egy szupertehetséges énekesnő, Cat verte ki, akivel több közös dalunk is van az új albumon.

– Ne menj el! – Beleföntam az ujjaimat az övéibe. – Szökjünk meg! – mosolyogtam rá. – Tudom, hogy minden ígéretet elbasztam az utóbbi időben, meg hogy nagyon egyedül hagytalak. De menjünk el innen!

– Ne hülyéskedj! – rázta meg a fejét Anna. – Holnapra az egész bandával San Diegóban kell lennetek.

– Én úgy tudom, hogy nem lesz koncertünk, csak április közepén. Addig csak mindenféle interjún meg bulikon kéne részt vennünk, szerintem egy hét off totál belefér.

Anna halványan mosolyogva megrázta a fejét.

– Te is tudod, hogy ez lehetetlen. Seth sohasem menne bele, és egyébként meg sehova se tudunk elrepülni.

– Ki mondta, hogy repülünk? És ki mondta, hogy Seth is jön? – kacsintottam rá, és azonnal pörögni kezdett az agyam.

Európában milliónyi helyen voltam már, de a legtöbbször általában csak egy stadiont láttam, meg pár szép utcát. Néha szerencsésebben jöttem ki a koncertek, és akkor két-három napot tölthettünk a városokban, de a legtöbbször csak Anna nélkül voltam.

– Mindig meg akartam nézni rendesen Barcelonát. – Előkaptam a telefonomat, és azonnal kiszámoltam, hogy fél nap alatt simán odaérünk.

– Úristen, te komolyan gondolod ezt az egészet? – nevetett fel Anna.

– Még jó! – pattantam fel. – És tudom is, hogy kit fogok idehívni sofőrnek! Csak Seth tabletjét kell hozzá megszerezni.

Hans volt a buszsofőrünk az európai turnén. Nagyon rendes, megbízható srác volt, teljesen tipikus német névvel. Tudtam, hogy ő eljuttat bennünket bárhová Európában.

– Seth élve megnyúz, ha ezt megcsinálod. Keres helyetted egy másik énekest.

– Hát, én arra gondoltam, hogy magunkkal visszük a fiúkat is, ha nem gond. És akkor Sethnek keresnie kell egy teljesen új MidLife Crisist is.

Lassan elcsendesült a luxusváró. A falakon visszafogott fény-nyel pislákoltak a fáklyaszerű lámpák. Anna hosszú ideig mantrázta, hogy örültséget találtam ki, ahogy a fiúknak megüzentem a tervemet WhatsAppon. Anna vonásai azonban

lassan kisimultak, egy órával az ötletem után szorosan hozzám bújva aludt a földön, ahová ledobtunk pár párnát.

A ropogó tűz és a földön alvás kempinges hangulatot teremtett a reptéri váróteremben. Az üveglablaknál ülve nyomkodtam a tabletemet, amikor Pete halkán mellém mászott. Meglepett, milyen erősen érezni lehetett a whiskyt a leheletén.

– Ha emiatt az egész miatt új menedzsert kell keresnünk, akkor minden rajtad áll – súgta halkán, én meg szélesen elvigyorodtam. Fogalmam sem volt, hogy ennyire hamar bele fog menni a dologba.

– Mindent megteszek, de tényleg szükségem van erre. Úgy érzem, hogy minden kicsúszik a kezemből.

Hullámokban telepedett rám a fáradtság. A fojtott fényekben Pete is kimerültnek tűnt.

– Vagy lehet, hogy végül választanom kell? – kérdeztem, de kissé elcsuklott a hangom.

– Ne hülyéskedj! Te voltál az egyetlen a bandában, akinek mindent sikerült menedzselnie az elmúlt három évben. Emlékszel az elejére, amikor Hammer elkezdett tablettákat szedni a nyomás miatt? Rám meg olyan szorongás tört rám a színpadra lépés előtt, hogy nyugtatókat nyomtam? Te meg egy állandó barátnővel voltál a turné mellett, egy félrelépés nélkül. Elértél a tűréshatárod végére. Talán kell ez az egy hét mindannyiunknak. Nem fogjuk feladni Annát sem. A család tagja.

Végigsimítottam a barátnőm haján, de hirtelen túl nehéznek éreztem az egészet. Mintha egyszerre húzott volna le a tízmillió rajongótábor és az Anna iránt érzett szerelmem.

– Nem hiszem, hogy tudnék választani.

– Senki sem akarja, hogy válassz. Anna se kérne erre sose.

– Nem... inkább csak elhagyna – súgtam elhalóan.

Pete kikerekedett szemmel nézett rám, majd Annára pillantott.

– Ahelyett, hogy hülyeségeket beszélsz, inkább szerezd meg Seth tablettáját!

Halkan felnevettem. Iszonyatosan szerencsés voltam, hogy Pete már tizenöt éve hűséges szövetségesként állt mellettem a legnagyobb hülyeségekben is.

A szökésre kellett koncentrálnom.

2026. február

Anna

Óriási szatyrokkal megrakodva loholtam végig a szürke londoni utcákon. Úgy festett, hogy az egyszínű egyveleget csak a pirosra mázolt buszok és turistáknak meghagyott telefonfülkék törik meg. Lassan szoktam csak hozzá, hogy a postán kétszer kellett visszakérdeznem, hogy megértsem az eladó mondanóját, annyira erős, isten tudja milyen akcentusban beszélt. Itt mintha mindenki úgy ejtette volna ki az angol szavakat, ahogy neki tetszett.

A telefonom volt az egyetlen köldökszínőrom a régi életemhez. Semmi pénzért nem hagytam volna otthon, főleg, hogy a Google Maps mutatta meg, merre találok éttermet, boltot és bármit, amire szükségem volt.

Egyedül érkeztem Londonba, hogy megkezdhessük a közös életünket Joshsal. Az együttélés pedig Josh Skype-hívásával kezdődött, amiben közölte, hogy csak egy hét múlva tud jönni, mert Kanadában fogták. A tetőtéri luxuslakásunk hálósobájában omlottam rá az ágyra. Sajnos kamerával beszélgettünk, így Josh látta az elkeseredést az arcomon.

– Annyira sajnálom, de tényleg! Egyáltalán nem így terveztem. De ugye tetszik a lakás?

A számba haraptam. A lakás lélegzetelállító volt. Két hálósobás, hatalmas, Temzére néző terasszal, hihetetlen kilátással. Főleg a fehér szín dominált odabenn, kontrasztban a sötétlilával. Többször is kérdeztem Josht, hogy mennyiért sikerült kibérelnie, de egyszer sem válaszolt. Ettől nem éreztem magam jobban. Csupán egy American Express bankkártyám volt, rajta

a megtakarított pénzzel és a válásért kapott összeggel, ami korántsem volt kevés. Így alakult, hogy az exférjem és az új rocksztár pasim luxuseletet biztosított nekem, amiért a kisujjamat sem kellett mozdítanom. Pár évvel ezelőtt valahogy nem ilyennek gondoltam a sikeres életet.

– A lakás gyönyörű! – sóhajtottam, ahogy végigsimítottam a hihetetlenül puha pléden.

Láttam, ahogy Josh csillogó kék szemébe szomorúság lopózik. Csak egy hétről volt szó, én pedig megfogadtam magamnak, hogy nem leszek ilyen barátnő.

– Semmi baj – folytattam. – Van egy teljes szabad hetem Londonban. Bejárom az olyan nevezetességeket, amik téged nem érdekelnek. Meg veszek pár dolgot a lakásba.

– Jövő pénteken megyek, és tényleg baromi nagy meglepetésem van – kacintott rám, de akkor már a háttérben Seth üvöltötte a nevét. – Mennem kell. Szeretlek.

A londoni koncert. Tudtam, hogy ezzel kapcsolatos Josh meglepetése, mert folyamatosan titkolózott az európai turnéről.

A lakás hihetetlen csendbe burkolózott. Lassan kiléptem a teraszra, és végignéztem a számomra teljesen ismeretlen városon. Sohasem voltam még egy teljes hetet egyedül egy idegen városban, egy másik földrészen, távol minden ismerttől. Ez volt az új életem első napja.

A londoni koncert után hevesen csókolóztunk a közös ágyukban Joshsal, először az Egyesült Királyságban. A digitális óra hajnal három felé közelített. A tenyerem alatt megremegett Josh karizma, ennek ellenére nem hagyta abba, amit elkezdett.

– Nagyon fáradt vagy – súgtam az éjszaka csendjébe, és végigsimítottam a karját.

– Nem – rázta meg a fejét, és beletúrt a hajamba. – Erre várok három hete.

– Csak az hiányzott, hogy szexeljünk? – nevettem fel.

– Tudod, hogy nem.

Josh halkán megköszörülte a torkát. Szótlanul cirógattam a sötétben. London elbűvölt az előző egy hétben, de az utolsó napokra a magányom egyre növekedett. Aztán pénteken az európai turné első igazi állomásán elakadt minden szavam. A banda felívelő népszerűségét már nyáron is tapasztaltuk, de ez semmihez sem volt hasonlítható. A MidLife Crisis megtöltött egy egész arénát. A másfél órás koncertet a VIP-részlegről néztem végig, és közben valahol a szívembe költözött a rettegés. Elképedve néztem Josht, ahogy profiként énekelt a közönség fölé emelkedő színpadon. A három fiú mellett még pár zenész is besegített a bandának. Josh hangja erősen dübörgött a gyomromban, az óriáskivetítőn látva valahogy szürreális élmény volt, hogy ő az én pasim. Már egy évvel ezelőtt is aggódtam, milyen is lesz együtt élni a sikerével, de ahogy aznap este végignéztem azon a több százezres tömegen, végképp kétségbeestem.

– Mikor keltél ma? – törtem meg a csendet. Már számtalan koncertjüket néztem végig, de ez a mai felfoghatatlanul fárasztónak tűnt.

Josh halkán felnevetett.

– Úgy érted, tegnap, vagy azelőtt? Olyan harminc órája lehetek ébren.

– Te meg vagy húzatva! – toltam el magamtól. – Aludnod kell.

– A repülőn azért aludtam egy-egy fél órát.

– Azt sem értem, egyáltalán hogy nem esel össze a fáradtságtól. Remeg a karod.

– Csak rosszul tartottam. – Újra az arcomhoz közelített, de akármennyire kívántam, nem akartam, hogy még jobban ki-merítse magát.

– Aludnod kell. Addig nem szexelünk, amíg nem alszol legalább tíz órát.

– Anna – mondta halkán, de további tiltakozás helyett lehanyatlott az ágyra. – Tetszett a koncert, ugye?

Elmosolyodtam, és közelebb bújtam hozzá. Tipikus Josh-illatot árasztott, ami mentolos rágó és visszafogott tusfürdő ke-

verékére emlékeztetett. Hihetetlennek tartottam, hogy miután több ezer ember önkívületben sikított, még az én megerősítésemre volt szüksége, ráadásul aznap már harmadjára tette fel a kérdést.

– Hihetetlen volt!

– Ugye? – kérdezte félálomban. – Olyan, mintha álmodtam volna.

Óvatosan cirógattam a haját, hallgattam szabályos lélegzetét. Pillanatokon belül mély álomba merült. Tudtam, hogy legalább tizenkét órán át aludni fog. Én csak éberén néztem a plafont, és próbáltam kivenni a fejemből, hogyan kellett átverekednem a tömegben, hogy láthassam Josht. Munkanélküli, harmincas, elvált nő voltam, akinek egy hipertehetséges és sikeres pasija volt.

Igyekeztem elfelejteni a gyönyörű fiatal lányokat, akik a combjukat dedikáltatták a MidLife Crisisszal. És Josh csillogó mosolyát, ahogyan izzadtan, boldogan a rajongók tömegével fotózkodott.